

També els donen tot un seguit de consells per a sobreviure a les festes. Per exemple, Christel, Gemma i Esther diuen que el més important és la calma: **“Que s’ho agafen amb paciència i que no s’estressen”**, i Júlia afegeix: **“val la pena si es prenen amb calma perquè es viuen més”**.

Un altre consell pràctic de la regina és **“tindre a mà unes sabates de recanvi còmodes per anar de festa”**. Pau aconsella a la regina infantil **“que s’escriga un discurs curt si és vergonyosa”**, i les dames menudes Marina i Laura recorden que és molt important **“portar ventall a tots els actes per a passar millor la calor”**.

Les dames i la regina grans barregen la tristor per la fi de les festes amb la il·lusió de ser quintes el pròxim any. Erika es lamenta del que trobaran a faltar: **“Enyorarem l’ambient d’ací del poble, no serà el mateix”**, i Anna i Esther afegeixen: **“No podem passar tant de temps amb els amics, i això ho trobarem a faltar”**. Per a animar-se afirmen que el regnat no acaba fins l’any que ve, i comencen ja a pensar en les festes del 2009 en què seran quintes, com expliquen Christel i Jéssica: **“Tenim moltes ganes perquè a més els quintos i quintes participen més que fa uns anys, s’impliquen col·laborant en molts actes”**.

Estem acabant l’entrevista i per fi un raig de sol travessa els núvols i entra pel balcó de la Casa de la Vila on ens trobem, tornant l’optimisme i el somriure a aquesta colla de joves covarxines. Les deixem per a que puguen disfrutar juntes de l’última vesprada de bous, esperant que puguen viure encara molts més moments especials i anècdotes inoblidables.

No volem que s’acaben!

La darrera nit de revetlla, hores després dels comiats de les regines al balcó i el castell de focs, vam poder veure a la regina Júlia i les seues dames a la pista de ball. Elles ja s’havien acomiadat de les festes oficialment, però d’alguna manera es resistien a posar-hi punt i final ballant, cantant i rient, fent-se fotos amb les seues càmeres compactes, gaudint de la festa amb els amics i amigues. Treien energies d’allà on pareixia que ja no en quedaven per apurar fins a l’últim minut de festes i conservar-ne el record per sempre, com si fós un somni i no volguéssin despertar.

Les vam deixar quan l’orquestra ja feia estona que havia anunciat el final de la nit, i el cel començava a clarejar mostrant-nos allò que era inevitable: el final de les festes d’agost 2008 o, com elles dirien, el compte enrere per a les festes del 2009. Ens veiem prompte, xiques.

